

ELİF UZUNOĞLULAR

Bahçelievler Prof. Dr. Mümtaz Turhan
Sosyal Bilimler Lisesi



Liseler Arası Öykü Yarışması
Mansiyon Ödülü

ŞANO

İstasyondan ayrıldığı vakit, gurup vaktiydi. İlham bekleyen âşık bir şair olmadığından Abdan Efendi'nin tek derdi, sahne alacağı kıraathaneyi bulabilmektir. Marangozdu, çömlek sattı, ayakkabı bile boyadı. Kendisinden başka yükümlülüğü olmadığından, eşini üç sene önce kaybetmişti ve çocuğu yoktu, mutluluğu aradı da buldu masumu sevindirmekle.

Muhtarlığın arkasında kalan sokakta, bu kasabanın en eski kıraathanesi vardı. Gösteri için toplanılmaya başlanmış olsa gerek ki, sokaklar boştu. Sevdiği çoktu, seveni çoktu. Güler yüzü ününü yaymıştı bölgeye. Çocuğunu doyuran, tarlasından dönen, temizliğini bitirmiş tüm yetişkinler tabure kapabilmek için erkenden akın ediyorlardı mekâna. "Sadece yetişkinler." Bu Efendi'nin özel ricasıydı. Koca Meddah, iki senenin ardından ilk kez çıkacaktı sahneye. Geçmiş zihnini bulandırdı, yolunu bulamadı. Deri bavulunun ağırlığı artmış, kollarında güç, bacaklarında derman kalmamıştı. Kaldırırma çöktü Efendi. Ne zaman ki hafızasının hücrelerinden bir çocuk uyansa, zırhı yıkılıyor, kalkanı iniyor ve yılların yıpratmış ruh serbest kalıyordu.

İlk yaz gecelerden biri. Tüm köy halkı meydanda toplanmış, bizim Meddahı bekliyor. Evinden şiltesini kapan yerleşmiş. Koca

Meddah, seyirciyi selamlıyor, bavulunu sahne ortasına bırakıyor. Şimdi bir elinde mendili, diğesinde değneği... Sırayla taklitler, şehir efsaneleri, hayat hikâyeleri... Hızını alamıyor Meddah, bir delinin hikâyesini anlatıyor. Kendini öyle kaptırıyor ki anlatmak mümkün değil. Tıpkı hevesle kalabalığı yararak en öne ulaşmış çocuk topluluğunun nasıl korkarak, adeta kaçarak uzaklaşmasının anlatılamayacağı gibi. Habil... Korkunun vücudu iflas ettirdiğini nereden bilecek bu adam. Oynadıkça oynadı Meddah, elinde olmadan, sahnede bir o yana bir bu yana, durmadı. Habil oracıkta yığıldı.

Mahallenin en küçüğü, en sevimlisi... Bir mevsim Edip Amca buğday mı boşaltıyor, Habil yardıma gelmiş koşa koşa. Bir başka sefer Akın Abi ile saman bağlıyor. Bir hayli yaramazlığı da olmuş, Nermin Yengenin çamaşır ipini kopartan kendisi. Ama öyle masumdur ki Habil, gülümseyince sanki işler rast gider de üzüldüğünü gören dertlenir.

Toparlandı, ayağa kalktı. Üzerini iyice silkeledi. Büyük baklava dilimli, kahverengi haşosunun önünü kapattı. Cebinden çıkarttığı siyah kaşe sekiz köşe şapkasını başına geçirdi. Yüzündeki ifadesini gizleyemedi bu sefer. Pişmanlığını örtemedi hiçbir taklit. Durdu. Diğer cebinden adres yazılı buruşmuş sarı kâğıdı buldu. Biraz sonra gelmişti. Nakışlı ağaçtan ocaklar gözüne çarptı. Sonra oyma tezyinat raflar, raflardakiler... Bir duvarda kılıç asılıydı, bir diğesinde çerçevelenmiş ayetler. Dört beş ceviz rengi masa etrafında onlarca tahta tabure doluydu. Uzun zaman sonra büyük bir kitleden yayılan güzel enerji Abdan Efendi'yi gülümsetti. Kiraathanenin sıcaklığı onarıcıydı. Koca Meddah, seyirciyi selamlıyor, bavulunu sahne ortasına bırakıyor. Kısa bir konuşma, biraz kıkırdama, büyük bir alkış kopuyor.

Senelerdir aynı mendili, değneği, bavulunun hep aynı yerinde. Değnek gittikçe kırılğan, mendilin rengi ayırt edilemez. Aynı Meddah. Güzel bir başlangıç. İlk oyun bitiyor ve koşarak

bir çocuk giriyor kıraathaneye. Kimse fark etmiyor, kimse engellemiyor. Habil... Çocuk gülümsüyor, ne masum. Efendi'nin hücrelerinden birinin kapısı açılıyor, iki sene öncesi serbest kalıyor, Koca Meddah, ne oluyor sana, Habil...

Çocuğu olmadığından, hiç kucağına alıp okşayamadığından tüm oyunları çocuklara hitap ederdi. O mutluluğu hiçbir şeye değişmezdi. Hele oyun sonrasında "Bir daha gel, komik amca" diyerek sarılanlar yok mu? Ama Habil. Toparlanması bir hayli zor oldu Efendi'nin. Rüyalarına girmişti çocuğun solmuş bedeni, kapanan gözleri. Sözüünü saydığı birkaç dostu da olmasa...

Pişmanlığı etrafını sarıyor, seyirciler yavaşça siliniyor. Habil'in kendisini ilk gördüğündeki gülümseyişini görüyor. Sonra... Sonra düşüyor çocuk. Kayboldu aniden. Yığılıyor Efendi, Habil'in yanına gidiyor.